

Arrest

nr. 286 871 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X /VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 15 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden bijlage 13sexies voorafgaan worden in de nota opgelijst als volgt:

[...]

Op 13.05.2014 werd verzoekster veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel wegens diefstal.

Op 13.05.2014 nam de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tevens werd op 13.05.2014 besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van drie jaar.

Verzoekster diende tegen voormelde bijlage 13 én bijlage 13sexies een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch bij arrest van 10.03.2020 verwierp de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoekster.

Op 22.04.2022 deed verzoekster vervolgens een huwelijksaangifte bij de gemeente Overijse met de Belgische onderdaan, dhr. H(...) C(...).

Op 22.08.2022 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Overijse om voormeld huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van de procureur des Konings van Halle-Vilvoorde, om reden van schijnrelatie.

Op 08.11.2022 werd verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.”

1.2. Op 8 november 2022 trof verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Eveneens op 8 november 2022 legt verweerder een inreisverbod van twee jaar op (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Druivenstreek op 08.11.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw:

Naam : [C.]

voornaam : [N.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Filipijnen

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.11.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.07.2022 dat haar betekend werd op 28.07.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat zij sinds 2011 in België is omdat zij geen leven heeft in de Filipijnen. Het is daar een hel. Op 06.03.2014 werd de betrokkene opgesloten in de gevangenis van Berkendael. Op 13.05.2014 werd zij door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden voor gewone diefstal. Op diezelfde dag werd zij vrijgesteld uit de gevangenis en werd haar een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). De betrokkene ging in beroep tegen die beslissingen, maar dat werd door de RvV verworpen op 10.03.2020.

Betrokkene verklaart dat zij sinds 2 jaar een relatie heeft en geen kinderen, maar dat zij misschien zwanger is. Zij stelt medische problemen te hebben, echter brengt zij geen 'medische attesten of andere elementen aan die deze medische problemen verder duiden. Ook wat haar zwangerschap betreft, legt zij geen documenten voor die haar bewering staven. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene deed op 22.04.2022 een huwelijksaangifte te Overijse met een Belgische onderdaan, de heer [C.H.]. Op 22.08.2022 weigerde de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Overijse dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registeren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer [C.] niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar de Filipijnen. Zowel betrokkene als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkenen in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding in nauw contact te blijven met elkaar.

De betrokkene merkt op dat zij een nicht aan moeders kant heeft, die in België verblijft. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit familielid aan.

In haar hoorrecht verklaart de betrokkene bovendien dat zij in de Filipijnen nog familie heeft, namelijk haar zoon, moeder en broer. Een terugkeer naar haar land van herkomst betekent dus een mogelijke hereniging van de betrokkene met haar familie.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 11 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland* en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 77).

Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. De betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in hét land van herkomst. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Van een volwassen vrouw die het grootste deel van haar leven in de Filipijnen heeft gewoond, er is opgegroeid, er onderwijs heeft genoten en een van de talen van het land spreekt, kan immers worden verwacht dat zij er kan reïntegreren. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij tot haar 35 jaar heeft gewoond.

Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11. "

1.4. Op 12 november 2022 vordert verzoekster bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.2. bedoelde bijlage 13septies.

1.5. Bij arrest van 16 november 2022 met nr. 280 199 verwerpt de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad) deze gevorderde schorsing.

1.6. Op 17 november 2022 diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in tegen de in punt 1.2. bedoelde bijlage 13septies.

1.7. Bij brief van 9 februari 2023 laat verweerder aan de Raad weten dat verzoekster op 26 december 2022 werd gerepatriëerd naar haar land van herkomst.

1.8. Bij arrest van 30 maart 2023 met nr. 286 869 werd de afstand van geding vastgesteld in het in punt 1.6. bedoelde beroep.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat de Raad beschouwt als een enig middel, voert verzoekster aan:

“Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, van het art. 9 van het Kinderrechtenverdrag, van de art. 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe en van de motiveringsplicht.”

Zij betoogt als volgt:

[...]

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen bij de belangenafweging in het licht van art. 8 EVRM.

Verweerder heeft geenszins voldoende uiteengezet hoe hij rekening heeft gehouden met de vereisten uit art. 74/13, met name het hoger belang van het (ongeboren) kind, het privé-en gezinsleven van verzoekster en haar gezondheidstoestand.

Verweerder is op de hoogte dat verzoekster zwanger is (en medische problemen heeft), doch nergens blijkt uit de motivatie dat deze zwangerschap (waarvan verzoekster een attest van de gynaecoloog neerlegt, stuk 2), haar medische problemen, haar duurzame relatie met de vader van haar kind, hun hangende beroepsprocedure en het belang van het kind mee heeft genomen bij de belangenafweging die hij dient te doen in het kader van art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw.

Verzoekster kreeg de kans niet om een zwangerschapsattest (evenmin om andere medische attesten) neer te leggen nu zij onmiddellijk na haar aanhouding en haar verhoor een bijlage 13 septies en een inreisverbod werd betekend.

Doordat de zwangerschap recent is, is haar levenspartner nog niet kunnen overgaan tot erkenning van zijn kind

4.

Evenmin werd door verweerder rekening gehouden met de door verzoekster ingestelde (en nog steeds hangende) beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ABS Overijse om het huwelijk met de heer [C.] te voltrekken.

Een hangende beroepsprocedure (waarbij verzoekster wil aantonen dat haar relatie met de heer [C.] oprecht is), een zwangerschap (hoe pril die ook is en waarvan een bewijs wordt neergelegd), een duurzame relatie, haar langdurig verblijf op het Belgische grondgebied,... zijn factoren die dienen mee te spelen in het kader van de afweging van het belang van het individu, doch die door verweerder geenszins (op zorgvuldige wijze) werden beoordeeld.

Dit is in casu niet (op een afdoende manier) gebeurd.

Uw Raad heeft reeds in het arrest 207.463 van 1 augustus 2018 gesteld “dat het willen krijgen van gemeenschappelijke kinderen ontegensprekelijk wel een element uitmaakt dat dient te worden betrokken in de afweging of er sprake is van een familie-of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM” en verwijst dienaangaande naar het arrest EHRM 20 september 2002, nr. 50963/99, AlNashif v. Bulgarije, punt 112, tweede lid)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet waarom verzoeksters familiale en persoonlijke belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Uit niets blijkt waarom haar familiale en persoonlijke belangen niet kunnen doorwegen op de overwegingen van openbare orde.

Minstens blijkt niet dat haar duurzame relatie met de heer [C.] (en het hangende beroep tegen de weigeringsbeslissing) en het (belang van het) kind dat zij samen verwachten door verweerder in overweging werd genomen.

5.

Overigens werd door verweerder al evenmin gemotiveerd waarom verzoekster door haar veroordeling wegens gewone diefstal, welke al dateert van 13.05.2014, nog geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat een ernstige belangenafweging door verweerder heeft plaatsgevonden en dat er een voorafgaandelijk grondig onderzoek heeft plaatsgevonden.

6.

Dat verweerder in zijn bestreden beslissing nalaat rekening te houden met de impact op het kind van een gedwongen scheiding van zijn vader (minstens gedurende twee jaar) en nalaat te motiveren waarom het belang van de Belgische Staat primeert op het belang van verzoeksters kind, die zal geboren worden, welke bestaat uit het onderhouden van regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders alsook het recht om niet van één van de ouders gescheiden te worden.

Dat er sprake is van schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, van het art. 9 van het Kinderrechtenverdrag, van de art. 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het proportionaliteits-beginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe en van de motiveringsplicht

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

7.

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 2 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake.

Dat in casu een inreisverbod voor 2 jaar aan verzoekster wordt opgelegd met als motivatie dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoekster een inreisverbod voor 2 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw., kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd ‘indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd’ en wordt, overeenkomstig

het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de termijn van 2 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

8.

Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen, niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van 2 jaar op te leggen. Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Dat het inreisverbod dan ook een schending inhoudt van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel.”

2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom te zijnen opzichte een ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

2.3. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een inreisverbod omdat “1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” en “2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgeoefend werd”. Dit betreft een herhaling van de motieven die kunnen worden gelezen in het in punt 1.2. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het inreisverbod gepaard gaat. Indien verweerder vaststelt dat verzoekster ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet rust op hem de verplichting om haar een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Tevens zet verweerder duidelijk uiteen waarom hij een inreisverbod oplegt met een duurtijd van twee jaar, daar waar hij conform artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van drie jaar kan opleggen. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist niet dat verweerder uitgebreid motiveert waarom “hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur”. Zij vereist wel dat verweerder een duurtijd voor het inreisverbod vaststelt waaruit een afweging van de specifieke omstandigheden van het individuele geval blijkt, waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, beperkt verweerder zich niet tot “het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” maar motiveert hij overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet concreet over de elementen die verzoeksters zaak kenmerken en waarover hij ingelicht was, met inbegrip van haar gezins- en privéleven. In dit verband heeft hij een belangenafweging gemaakt en verduidelijkt waarom deze elementen niet doorwegen. Waar verzoekster betoogt dat verweerder nergens motiveert waarom zij door haar veroordeling wegens gewone diefstal, die dateert van 2014, nog wordt geacht de openbare orde te schaden, dient de Raad op te merken dat deze kritiek niet dienstig is. Immers wordt geen inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd om redenen van openbare orde. Verzoekster gaat er ten onrechte van uit dat om deze redenen een inreisverbod wordt opgelegd. Ze kan dan ook niet dienstig opwerpen dat uit de motieven niet blijkt waarom haar familiale en persoonlijke belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Er wordt een inreisverbod van twee jaar opgelegd omdat, zoals gezegd, aan verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en omdat zij een eerdere beslissing tot verwijdering niet uitvoerde, waarbij rekening werd gehouden met de omstandigheden die haar zaak

kenmerken. In de in punt 1.2. bedoelde bijlage 13septies wordt toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet waarom verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Deze bijlage 13septies is echter niet de thans bestreden beslissing en dus kan voormeld motief dat hierin figureert niet dienstig worden aangevochten met het thans voorliggende beroep.

Gelet op het voormelde kan een schending van de formele motiveringsplicht niet worden weerhouden.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekster ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt verweerder op om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het gezinsleven, de gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind. De bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod maakt echter geen verwijderingsmaatregel uit. De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden opgeworpen in een betwisting die handelt over een inreisverbod.

2.6. Verweerder is zoals gezegd wettelijk verplicht om een inreisverbod op te leggen indien hij vaststelt dat aan verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. In dit verband spelen de persoonlijke omstandigheden geen rol. Verzoekster kan dan ook niet dienstig onder het luik *“Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod”* van haar verzoekschrift opwerpen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met feiten en omstandigheden die haar zaak kenmerken. Hiermee moet verweerder wel rekening houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, quod in casu.

2.7. Zo zijn in de bestreden beslissing ruime afwegingen te vinden over verzoeksters relatie met H.C. Zo kan hierin worden gelezen:

“Betrokkene deed op 22.04.2022 een huwelijksaangifte te Overijse met een Belgische onderdaan, de heer C. H.. Op 22.08.2022 weigerde de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Overijse dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registeren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.”

2.8. Deze afwegingen zijn deugdelijk en pertinent en in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens valt enkel een *“lawful and genuine”* marriage binnen de beschermingssfeer van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Overijse van 22 augustus 2022 wijst erop dat een dergelijk oprecht huwelijk niet wordt nagestreefd. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift het bewijs dat ze op 22 september 2022 een beroep heeft ingesteld tegen de voormelde beslissing van 22 augustus 2022. Verweerder kan niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Hij werd er blijkens het administratief dossier immers niet van op de hoogte gebracht. Alleszins, de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Overijse van 22 augustus 2022 is bekleed met het zogenaamde *privilège du préalable*, wat inhoudt dat het een wettige beslissing is totdat hierover in beroep anders wordt geoordeeld. Verweerder vermag er zich dan ook op te baseren. Het feit dat verzoekster beroep heeft aangetekend tegen deze beslissing, maakt niet dat deze hierdoor onwettig wordt. De foto's en de getuigenissen die bij het verzoekschrift worden gevoegd ter staving van de duurzaamheid van de relatie kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Overijse dat het voorgenomen huwelijk niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Voor de volledigheid voegt de Raad eraan toe dat indien de ingestelde procedure bij de familierechtbank er toe zou leiden dat verzoekster alsnog mag huwen met

H.C., zij bij de Belgische vertegenwoordiging in het land van herkomst een visum met het oog op huwelijk kan aanvragen.

2.9. Verweerder heeft zich voorts voor wat betreft verzoeksters relatie met H.C. niet beperkt tot de in punt 2.7. vermelde passage. Hij motiveert namelijk ook nog als volgt:

“Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer C. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar de Filipijnen. Zowel betrokkene als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkenen in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding in nauw contact te blijven met elkaar.”

Verzoekster brengt hiertegen niets concreets in en toont dan ook niet aan dat de betrokken motivering strijdig is met artikel 8 van het EVRM of getuigt van een onzorgvuldige of disproportionele afweging in dit verband.

2.10. Dezelfde vaststelling geldt voor de volgende afwegingen in de bestreden beslissing:

“De betrokkene merkt op dat zij een nicht aan moeders kant heeft, die in België verblijft. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit familielid aan.

In haar hoorrecht verklaart de betrokkene bovendien dat zij in de Filipijnen nog familie heeft, namelijk haar zoon, moeder en broer. Een terugkeer naar haar land van herkomst betekent dus een mogelijke hereniging van de betrokkene met haar familie.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 11 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. De betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Van een volwassen vrouw die het grootste deel van haar leven in de Filipijnen heeft gewoond, er is opgegroeid, er onderwijs heeft genoten en een van de talen van het land spreekt, kan immers worden verwacht dat zij er kan reintegreren. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij tot haar 35 jaar heeft gewoond.

Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.”

2.11. Voorts kan in de bestreden beslissing worden gelezen: *“Betrokkene verklaart dat zij sinds 2 jaar een relatie heeft en geen kinderen, maar dat zij misschien zwanger is. Zij stelt medische problemen te hebben, echter brengt zij geen medische attesten of andere elementen aan die deze medische problemen verder duiden. Ook wat haar zwangerschap betreft, legt zij geen documenten voor die haar bewering staven.”*

2.12. Verzoekster had blijkens het gehoorverslag van 8 november 2022, dat zich bevindt in het administratief dossier, kenbaar gemaakt dat ze een hoge bloeddruk heeft en hartproblemen. In het administratief dossier zitten echter geen medische attesten die zulks aantonen. Van verweerder kan dan ook niet worden verwacht dat hij hiermee rekening houdt. Verzoekster betoogt dat ze niet de kans kreeg om

medische attesten neer te leggen, maar ze voegt thans bij haar verzoekschrift evenmin medische stukken die gewag maken van voormelde medische problemen. Het blijkt dan ook niet welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek. Daaraan kan nog worden toegevoegd dat zich in het administratief dossier een medisch attest bevindt, opgesteld door dr. D.S.L. op 9 november 2022, waarin ze verklaart dat ze verzoekster aan een gepast medisch onderzoek heeft onderworpen alsook aan een grondige anamnese op voormelde datum en dat op basis hiervan blijkt dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

2.13. Verzoekster had blijkens het gehoorverslag van 8 november 2022 kenbaar gemaakt aan verweerder, *“Ik heb geen kinderen maar misschien ben ik zwanger in België”*. Zij kan bezwaarlijk verwachten dat verweerder rekening houdt met het belang van een kind dat *“misschien”* in aantocht is. Verzoekster voegt thans bij haar verzoekschrift een attest van 10 november 2022, opgesteld door dr. C.A., waarin hij verklaart dat verzoekster zes weken zwanger is. Hierin kan vooreerst niet worden gelezen dat de zwangerschap gepaard gaat met medische problemen voor verzoekster en/of haar ongeboren kind. Daargelaten de vraag of het hoger belang van het kind en in het bijzonder het door verzoekster ingeroepen artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, dat bepaalt dat kinderen in principe niet mogen worden gescheiden van hun ouders, kunnen worden ingeroepen voor een ongeboren kind, blijkt niet op welke wijze het belang van het kind in het gedrang komt door de bestreden beslissing, minstens legt verzoekster dit niet uit. Zo is er geen sprake van een dreigende scheiding tussen verzoekster en haar ongeboren kind door de bestreden beslissing. Voorts wordt niet aangetoond dat H.C., van wie verzoekster verklaart dat hij haar levenspartner is, de vader is van haar ongeboren kind. Er is geen bewijs van erkenning van dit kind door H.C. noch staat de biologische band tussen het ongeboren kind en H.C. op enige andere wijze vast. Verzoekster betoogt dat aangezien de zwangerschap pril is, H.C. nog niet is kunnen overgaan tot de erkenning van dit kind. De Raad kan hiervoor begrip tonen maar hij kan hierdoor zo maar niet gaan aannemen dat H.C. de vader is en dat hij zal worden gescheiden van zijn ongeboren kind en vice versa. Voorts is het zo dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een ‘gezinsleven’ (cf. EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, § 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM is er bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake van het bestaan van een gezinsleven van H.C. met het nog ongeboren kind zodat dit niet in het gedrang kan komen door de bestreden beslissing. Verzoeksters verwijzing naar een arrest van de Raad van 1 augustus 2018 is niet dienstig. Los van het feit dat er geen precedentenwerking bestaat in het Belgisch recht, is verzoeksters zaak niet vergelijkbaar met de zaak die aanleiding gaf tot voormeld arrest. De Raad stelde daarin meer bepaald vast dat verweerder op onaanvaardbare wijze was voorbij-gegaan aan de hem kenbare, specifieke omstandigheden van de verzoeker, met name dat hij samen met een vrouw een kind verwacht dat hij reeds voor de geboorte heeft erkend, quod non in casu. Voor de volledigheid voegt de Raad eraan toe dat de bestreden beslissing niet verhindert dat H.C. het kind later kan erkennen en dat verzoekster op basis daarvan kan terugkeren naar België mits het in acht nemen van de nodige procedures zoals het vragen van de opheffing van het inreisverbod, wat geen onoverkomelijke hinderpaal vormt. In afwachting hiervan kan verzoekster vanuit het land van herkomst – waar nog een zoon van haar verblijft – zelf (en haar boreling) via moderne communicatiemiddelen contact (laten) houden met H.C. Het staat deze ook vrij om naar het land van herkomst van verzoekster af te reizen, haar bij te staan bij de geboorte en bij het doorlopen van de nodige procedures om gezamenlijk terug te keren naar België.

2.14. Verzoekster toont concluderend niet aan dat verweerder ten onrechte een inreisverbod heeft opgelegd. Verweerder heeft een inreisverbod opgelegd voor twee jaar, waarbij hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeksters zaak kenmerken. Hij heeft vastgesteld dat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dat ze werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden voor gewone diefstal. Hij heeft afwegingen gemaakt over verzoeksters gezins- en privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en is nagegaan of er sprake is van medische problemen. Hij heeft hierbij rekening gehouden met de elementen waarvan hij kennis had. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verweerder in casu zijn discretionaire appreciatie-bevoegdheid op een disproportionele of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld of artikel 8 van het EVRM heeft geschonden door verzoekster een inreisverbod voor twee jaar op te leggen, daar waar hij op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod voor drie jaar kon hebben opgelegd.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA